

Morgen WEEKEND

**DE EERSTE
MOEDERDAG VAN
ELINE DE MUNCK**

**NIEUWE REEK:
ZELFBOUWERS**

**«5.000 uur geklust,
200.000 euro bespaard»**

**HET RAPPORT VAN
HET VLAAMS PARLEMENT**

**Wie verlegde stenen
en wie versleet er
z'n broek?**

**REGULA
YSEWIJN**

**«Ik heb nooit
in het gareel
willen lopen»**

WALTER GROOTAERS GEEFT ZIJN

«Mensen denken

De tumor is weg, zijn stem op de terugweg, de glimlach nooit weggeweest. Walter Grootaers (69) vond het voorbije jaar heil in immunotherapie, troost in zijn platenkast, geluk in een nieuw album en steun in een familiegeheim. «Na mijn diagnose vertelden twee van mijn broers dat zij ook kanker hadden overwonnen. Dat was hun manier om me gerust te stellen.»

Stijn VANHOVE

Na ons gesprek wacht hem een controle in Gasthuisberg, het ziekenhuis waar hij het voorbije jaar tegen leverkanker vocht. Walter Grootaers draagt een T-shirt van Bob Marley. 'Legend' breeduit op zijn borst. Toepasselijk voor een man die na een herseninfarct en Covid nu ook kanker overwon en te midden van die ellende tijd vond voor een bijzondere plaat. De eerste single daaruit weerklinkt nu op de radio. «'Plaatsje in je hart' dateert van 2021», vertelt de zanger. «De pandemie heerste en overal zag ik beelden van mensen die geen afscheid van hun geliefden konden nemen. Overal werden mensen begraven. Soms haast in massagraven. Dat heeft een gigantische indruk op me gemaakt. Plots moest ik denken aan 'Keep Me in Your Heart' van Warren Zevon. Hij leed aan longkanker en schreef het als afscheid aan zijn vrouw. Ik dacht: hij heeft afscheid kunnen nemen, maar zoveel mensen niet. Toen ben ik aan die tekst begonnen.»

De song gaat snel zijn weg vinden naar diensten en begrafenissen, denk ik. Ergens was hij in stilte zelfs onderweg naar de jouwe?

«Leverkanker is een sluipmoordenaar, hè. Bovendien is mijn tumor toevallig ontdekt tijdens een ander onderzoek. Later heeft mijn arts de foto's van mijn Covid-behandeling laten opvragen en bleek dat hij daarop zelfs al te zien was. Toen had niemand iets gemerkt en ik neem dat die mensen ook niet kwalijk. Maar intussen was dat gezwel wel 12 centimeter groot.»

Oei.

«Toen ik dat hoorde, was dat even schrikken, ja. Kanker is een raar woord.»

En leverkanker is meestal dodelijk.

«Vaak wel, ja. Het doet geen pijn en kan in stilte blijven groeien. Eens je iets voelt, is het waarschijnlijk al te laat. Maar toen het werd vastgesteld en de professor de mogelijke behandelingen opsomde, had ik er wel een goed oog in. De lever bleek ook nog in goede conditie, dus een levertransplantatie moest niet.»

«Ik verdenk de aspartaam in mijn cola-zero's. Daar heb ik echt hele camions van gedronken»

Een rocker met een gezonde lever? En je hebt een reputatie.

«Dat ik veel drink? Mensen denken dat, ja. Ik vind dat altijd grappig. Mijn goede vriend,

Terry Verbiest zaliger, zei me vroeger vaak: 'Walter, ik heb gisteren weer met een paar leugenaars aan de toog gestaan. Twee mannen beweerden dat ze ooit hele nachten door pinten met u hadden gepakt. Bakken hadden jullie samen verzet.'»

En dat kan niet?

«Ik ga u iets zeggen. Ik krijg gewoon geen bier binnen. (Plaatst zijn hand bovenaan zijn borst) Na twee slokken stopt dat hier. En nochtans heb ik alles geprobeerd: pils, bollekes De Koninck van 't vat... Dat blijft gewoon steken. Ik denk dat ik in mijn hele leven hooguit twintig pinten heb gedronken. In de jaren 70 en 80 dronk ik zelfs geen alcohol. Ik reed toen altijd met de groep en was een echte cola-drinker. Pas vanaf de jaren 90 werd dat cola met een beetje bacardi. (houdt zijn vinger tegen zijn glas) Maar altijd maar één vingertje, meer kon ik niet verdragen. Nu nog niet trouwens. Twee of drie bacardi's en ik sta op mijne kop. Later is dat wodka geworden omdat ik vond dat er in bacardi te veel suikers zitten. Maar ook dan altijd één vinger. Er moet altijd veel cola-zero bij. Misschien... (plots stil)»

Jetwijfelt?

«Ja. Ze zeggen dat dat onmogelijk te bepalen is. En dit is erg persoonlijk, maar in mijn geval denk ik dat het wel zou kunnen dat...»

De oorzaak van je tumor in die zero zit?

«Ja. Misschien ben ik gewoon heel gevoelig aan wodka. De dokter heeft daar niets over gezegd, maar ik denk dat de kans groter is dat het door de aspartaam komt. Ik heb gelezen dat die stof wel invloed kan hebben. Niet als je elke dag één colaatje drinkt, maar ik heb daar echt hele camions van gedronken.»

Ben je nu helemaal kankervrij?

«Ja. Meteen na de diagnose is de immunotherapie opgestart met de bedoeling de tumor te verkleinen zodat ze hem daarna via een operatie konden verwijderen. Daarvoor ging ik elke maand een baxter halen. Na drie, vier, vijf maanden was hij al gehalveerd tot zes centimeter. Toen was ik gerustgesteld en ben kort nadien geopereerd.»

Dirk Leunis

EERSTE GROTE INTERVIEW NA DE DIAGNOSE VAN LEVERKANKER

dat ik veel drink. Maar ik heb in mijn leven amper twintig pinten gedronken»

Grootaers met gitarist Jan Van Eyken. Volgend jaar wil hij weer optreden met De Kreuners. Foto PN

Heb je ooit aan doodgaan gedacht?

«De eerste twee, drie dagen wel ja. Maar toen dacht ik: als ik daar nu mee bezig ben, is dat enkel negatieve energie en die kan ik nu niet gebruiken. Na die paar dagen heb ik beslist er vol voor te gaan en de wetenschap alle kansen te geven. Ik ben die dag weer naar mijn oude platen beginnen luisteren. Lou Reed en Steely Dan, Springsteen en Roxy Music... Die avond heb ik het ook aan mijn kinderen verteld.»

Hoe reageerden zij?

«Ze schrokken, maar ik heb hen meteen gezegd dat ze zich niet te veel zorgen

moesten maken. Dat hebben ze waarschijnlijk wel gedaan, maar ze zagen dat ik erin geloofde. Mijn moeder heb ik het niet verteld. Zij is 92, zit in het rusthuis en het wordt iedere dag wat vager in haar hoofd. Mijn broers weten het wel. We verloren eerder al twee broers aan kanker en bij hun bezoek vertelden twee anderen me dat zij ook kanker hadden gehad maar die overwonnen hadden. Ze hadden mij daar nooit wat van gezegd, maar wilden me op die manier geruststellen.»

In oktober is je plaat er, maar ik hoorde dat je zergens gaat zingen.

«Neen, dat klopt. Met één plaat kan je niet optreden. De songs zijn allemaal bewerkingen van oude nummers en passen niet tussen die van De Kreuners. Daarom zijn ze ook niet met hen opgenomen. Axl Peleman heeft voor deze plaat muzikanten als Ruben Block, Joost Zweegers, David Poltrock Stef Kamil Carlens en Mario Goossens gevraagd. De helft van die mannen kende ik niet persoonlijk, maar ze bleken allemaal fan. Tijdens de opnames was ik door de therapie en de operatie vaak erg vermoeid. Ik ging dan vaak ergens een half uurtje in een zeteltje liggen en toen ik terugkwam,

was iedereen nog volop aan het spelen. Met vol plezier en zonder ego's. Dat waren écht vier magische dagen.»

Wat vonden De Kreuners daarvan?

«Die vonden het plezant dat ik dat deed. Trouwens, in 2025 gaan we weer spelen. Op tour, festivals of de Lotto Arena: ik weet het nog niet. Eind dit jaar gaan we opnieuw repeteren en zullen we beslissen. Al denk ik persoonlijk wel steeds vaker aan de Lotto Arena. Dat is geen Sportpaleis, maar die zaal heeft iets aparts. Groot, maar toch voelt het publiek dichtbij. En één Sportpaleis zijn drie Lotto Arena's, dus kunnen we ook drie keer spelen.»

Je kan ook gewoon eens achterover leunen en niks doen.

«Ja, maar dat zit niet in mij. Die muziek kriebelt. Dat is zo'n passie, dat kan je niet zomaar uitgommen of opzij leggen. In 2012 zijn we al eens zes jaar gestopt, maar dat was voor mijn kinderen. Ze begonnen groter te worden en hadden een pak hobby's. Eigenlijk heb ik al die jaren gewoon taxi-chauffeur gespeeld. (lacht)»

Volgend jaar word je 70. Het leven heeft je nu al een paar keer bij de feiten laten stilstaan. Is er nog één ding?

«Een bucketlist, bedoel je? (lacht luid) Nee, die heb ik niet. Maar er is misschien wel iets. In 1997 ging ik met Nicole op huwelijksreis naar

«De eerste dagen na de diagnose heb ik wel aan doodgaan gedacht. Maar daarna heb ik beslist er vol voor te gaan en de wetenschap alle kansen te geven»

Bora Bora en die reis zou ik graag nog eens overdoen. Paul Gauguin woonde daar en wie er ooit was, weet dat dat eiland precies de kleuren uit zijn schilderdijen heeft. Er zijn amper mensen, maar wel één restaurantje met vier tafeltjes en de lekkerste vis, vers uit de zee. Grote sterren als Bruce Willis en Miguel Induráin kwamen er graag en hadden er hun handtekening op een bord gezet. Tijdens ons verblijf kwam de baas bij ons zitten en vertelde hij dat hij zijn zaak en zijn huis wou verkopen. Alles samen voor drie keer niks. Nicole werkte bij Endemol en ik zat bij De Kreuners, maar we hadden toen nog geen kinderen en niks stond ons in de weg. We hebben toen écht overwogen om alles achter te laten en daar te gaan leven. (mijmert) Soms denken we nog eens aan hoe dat geweest zou zijn. (denkt na en grijnst) Waarschijnlijk is de waarheid dat we na één week uit pure verveling weer thuis hadden gestaan. (schatert)»